

Rozjímanie na utorok 3. týždňa v adventnom období

Rozjímanie na utorok tretieho adventného týždňa.

Navrhované témy sú: pokora a pýcha; láska sa prejavuje v konkrétnych skutkoch; podobenstvo o dvoch synoch.

O NIEKOLKO DNÍ budeme kľačať pred Dieťaťom pri betlehemskej bráne. Tam budeme v úžase hľadiť na veľkosť Božej lásky v novonarodenom Dieťati. Vtelenie nás učí, ako byť *veľkými*, čo nie je nič iné, ako urobiť sa *malými*. Svätý Pavol dobre vyjadruje pokoru toho Syna,

ktorý je Bohom, „ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu“ a „uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť“ (Flp 2, 7-8). To je tajomstvo, ktoré nás Spasiteľ učí každé Vianoce. Slovo, ktoré sa stalo telom, nám ukazuje, že Pán vesmíru víťazí v pokore. Práve pre túto poníženosť „ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš *zohlo každé koleno*“ (Flp 2, 9-10).

V prvom čítaní nachádzame dôraznú výzvu proroka Sofoniáša k obráteniu. Obviňuje Jeruzalem z pýchy a vzbury, pretože „nepočúvalo na hlas, neprijalo výstrahu, nedôverovalo v Pána, nevinulo sa k svojmu Bohu“ (Sof 3, 2). Naopak, hovorí vo svojom proroctve, ľudia sa chválili svojou povýšenosťou a spupne sa vyvyšovali na svätom vrchu (porov. Sof 3, 11). To isté pokušenie je stále prítomné, keď „pyšný človek sa bezcieľne snaží

zbaviť trónu Boha, ktorý je milosrdný ku všetkým, aby sa tam usadil on, so zámermi a vnútrom plným krutosti“[1].

Aby Boh mohol odovzdávať svoju otcovskú lásku, očakáva od človeka, že sa slobodne uzná za stvorenie v núdzi. Prosba, ktorú vyslovujeme v modlitbe nad obetnými darmi dnešnej svätej Omše, je Pánovi veľmi milá: „láskavo zhliadni na obetné dary, ktoré kladieme na tvoj oltár, aby tvoja moc posvätila to, čo ti v našej slabosti predkladáme“[2].

Musíme často prosiť Pána, aby nás zbavil pokušenia pýchy, pretože „človek, ktorého sa jej svojimi početnými preludmi podarí dostať do svojich pazúrov, začne sa honosiť akýmsi zdaním, naplní sa prázdnom a nafúkne sa ako žaba z bájky, ktorá sa od samej domýšľavosti tak nadúvala, až praskla“[3]. Ako odlišný je postoj Boha, ktorý sa príchodom na zem stáva krehkým Dieťaťom,

ktoré potrebuje všetku pomoc a nedokáže sa násilne vnucovať iným, aby každému spríjemnil cestu k svojim jasliam.

„V PÁNOVI SA BUDE chváliť moja duša; nechže to počujú pokorní a nech sa tešia. Velebte so mnou Pána a oslavujme jeho meno spoločne“ (Ž 34, 3-4). Pokora „nám pomáha spoznať ako našu úbohosť, tak zároveň aj našu veľkosť“[\[4\]](#). Svätý Josemaría označil pokoru za *dobré zbožstvenie* stvorenia, ktoré pozná lásku, ktorú do neho vložil Boh. Jej hlavným nepriateľom je *zlé zbožstvenie*, ovocie pýchy: chváliť sa sebou namiesto chváliť sa v našom Pánovi.

Srdce, ktoré vie, že je obdarované toľkými milosťami z neba, sa snaží štedro odpovedať Pánovi, pretože

„láska sa opláca láskou“[5]. Nie je možné milovať všeobecne, ani láska nie je to, čo zostáva len v dobrých úmysloch. Láska má podobu konkrétnych skutkov, ktoré odhaľujú niečo z toho, čo sa odohráva v srdci toho, kto miluje. Láska, ktorá nezanecháva stopy v detailoch, v prejavoch náklonnosti, môže postupne vyblednúť alebo zostať malá, bez toho, aby zažila skutočnú radosť. „Na sklonku nášho života budeme skúmaní z lásky“, povedal svätý Ján z Kríža, pretože láska overuje hodnotu našich skutkov.

Dalo by sa povedať, že láska má dve základné črty: má tendenciu skôr dávať ako prijímať a snaží sa prejavovať viac skutkami ako slovami. „Keď hovoríme, že je viac v dávaní ako v prijímaní, je to preto, že láska je vždy nákazlivá, vždy sa prenáša a je prijímaná milovaným“[6]. A „keď hovoríme, že je viac v skutkoch ako v slovách“, je

to preto, že „láska vždy dáva život, dáva mu rásť“[7]. Dobrým teplomerom na spoznanie našej lásky k Bohu by mohlo byť spýtať sa samých seba, ako slúžime a snažíme sa urobiť šťastnými svojich najbližších, „lebo kto nemiluje svojho brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí“ (1Jn 4, 20). Láska k Bohu a láska k blížnemu sú neoddeliteľné, sú ako rub a líce na minci. „Niet istejšej cesty k Bohu ako láska k blížnemu“[8], povedal svätý Augustín, pretože „láska k blížnemu je ako hniezdo lásky k Bohu“[9], je to miesto, kde táto láska rastie.

.....

V DNEŠNOM EVANJELIU nám Pán rozpráva príbeh o dvoch synoch (Mt 21, 28-32). Ich otec ich žiada, aby išli pracovať na rodinnú vinicu. Bratia reagujú veľmi odlišne. Prvý reaguje vzdorom a neúctou: „Nechcem“.

Druhý, zrejme poslušnejší, mu povie, že pôjde pracovať. Po prvotnom výbuchu sa prvý syn spamätá, kajá sa a ide pracovať do vinice. Na druhej strane druhý syn do práce nejde. Ten prvý, uzatvára Ježiš, padá pre slabosť, ale povzbudený vierou vstáva a poslúcha Otca. Na druhej strane ten druhý nie je verný svojmu sľubu a predstavuje vodcov ľudu, ktorí Boha ctia „ústami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa“ (Iz 29, 13; Mt 15, 8).

Ježiš v tomto podobenstve hovorí aj k našim srdciam. Určite nájdeme niečo zo správania každého z týchto detí v našom živote. Často sú naše dispozície úžasné, ale kvôli slabosti sa nám nedarí uskutočniť naše dobré túžby. A nezriedka sa nám stane aj opak: po počiatočnej reakcii vzbury sa napravíme a s pomocou milosti s láskou prijmemo Božiu vôľu. Oba postoje sú zvyčajne prítomné v našom vnútornom boji a musíme ich

dobre poznať, aby sme vedeli, ako v danej chvíli reagovať. Mohli by sme si predstaviť aj existenciu tretieho syna: toho, ktorý hovorí „áno, idem“ a svojimi skutkami vždy potvrdzuje svoje slová. Tento syn - verný pri každej príležitosti - je v skutočnosti Ježiš Kristus, ktorý nás pozýva vstúpiť do svojho hnutia lásky k Otcovi.

V dnešnej modlitbe môžeme Bohu povedať: Ako rád by som bol synom ako Ježiš! Syn, ktorý povie *áno*! A keď ním nie sme, je čas povedať Pánovi, aby mal s nami trpezlivosť.

Podľahnúť sklúčenosti by bolo prejavom pýchy, uvedomili by sme si, že svoju nádej vkladáme do seba a nie do Boha. Svätý Josemaría tvárou v tvár poznaniu vlastnej slabosti prosil s jednoduchosťou: „Pane, ty, ktorý si uzdravil toľko duší, daj, keď ťa mám v srdci alebo keď na teba hľadím vo Svätostánku, nech v tebe uznávam božského Lekára“[10].

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 100.

[2] Modlitba nad obetnými darmi, utorok tretieho týždňa v adventnom období.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 100.

[4] Ibid., bod 94.

[5] Známe ľudové príslovie v Španielsku.

[6] František, *Homília*, 27-VI-2014.

[7] Ibid.

[8] Svätý Augustín, *Obyčaje katolíckej cirkvi a obyčaje manichejcov*, 1, 26, 48.

[9] Ibid., 1, 26, 5.

[10] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*,
bod 93.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-v-3-tyzdni-v-
adventnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-v-3-tyzdni-v-adventnom-obdobi/) (22.03.2026)